

М

рію,

щоб сім тисяч баришівців перестали бути пасажирами

Володимир ГОРБИК, донедавна очільник Макарівського району столичної області, знайомий постійним читачам за публікаціями нашого журналу. У регіоні з його ім'ям пов'язують відродження духовного життя та традицій, економічно-соціальне зростання, значне поліпшення інвестиційного клімату. Віднедавна указом Президента України молодого амбітного керівника призначено головою держадміністрації Баришівського району на Київщині. Сьогодні Володимир Горбик – гість нашої редакції.

– Наш район приміський, хоча й не зовсім поруч із столицею розташований, – каже Володимир Миколайович. – Усе ж таки, хоч як прикро, але нині близько семи тисяч мешканців щодня дістаються на роботу до Києва. Відповідно й податки з доходів фізичних осіб осідають у столиці. Це неправильно. І завдання влади сьогодні полягає в тому, щоб змінити це становище людей. Тоді вони матимуть гідну роботу в районі, отже, вдасться наповнити місцевий бюджет, а кошти його спрямувати на подальший розвиток.

Прогресивні зміни в економіці ґрунтуються, як на мене, і на досвіді талановитих керівників, і на нових ідеях, які зреалізувати можуть лише сильні, цілеспрямовані люди, і, звісна річ, на конкуренції. Часи, коли вона в країні зводилася до знищення опонентів, слава Богу, залишилися в минулому. Світовий економічний досвід засвідчує, що легше розвиватися об'єднавшись. Тому я переконаний, що моя ідея об'єднати владу, інтереси громад та бізнесу перспективна, бо від цього залежить не лишень наповнення бюджету, а й добробут родин, котрі прийдуть до нас працювати.

Найголовніше завдання, яке ставлю перед собою, щоб якомога більше людей дізналося про цей регіон, про тих, хто сприяє розвитку місцевої економіки, а головне, щоб усі зрозуміли, що влада тут працює на людей і для людей. Наша найближча мета – залучити сюди бізнес, фахівців у галузі освіти, культури, спорту.

За основу у своїй діяльності я завжди ставлю роботу з кадрами. Хоч би як сьогодні ставилися до гасла «Кадри вирішують усе», але життя доводить, що від умілого керівника безпосередньо залежить добробут людей. Саме тому основним завданням я бачив і бачу збереження кадрів, адаптацію керівників до нових умов господарювання, до так званої ринкової економіки.

– Володимире Миколайовичу, в яких галузях економіки ви бачите перспективу?

– Баришівський район представляє переважно аграрний сектор економіки. У нас вирощують зернові, технічні культури, овочі. Більшість господарів ефектив-

но використовують орендовані земельні угіддя, вдосконалюють структури посівних площ, вчасно провадять обробіток ґрунту. Цього року використовувється 51,9 тисячі гектарів орної землі. Валовий збір урожаю, як прогнозують керівники сільгоспідприємств, сягатиме 111,5 тисячі тонн, що на три більше, ніж торік. А ось у тваринницькій галузі показники дещо погіршилися. Нам вкрай потрібні інвестори. Тож Баришівський район слід популяризувати, формувати його інвестиційну привабливість. Найближчим часом плануємо створи-

ти пересувний інвестиційний форум. Необхідно створювати всі умови для нормального господарювання на землі. Підприємства, які працюють збитково або не надто сумлінно, будуть у нас під особливими прицілом.

– **Кажете, тваринництво здає позиції? Одначе дивно, що молоко нині продається за ціною води...**

– Це найперша проблема. Бо щоб програвати худобу, треба обробити землю, посіяти, виростити, заготовити корми для худоби, оплатити працю людей. Тваринництво – саме та галузь, де потрібно багато робочих рук, де немає вихідних. Люди, які фізично важко працюють, потребують належного заробітку. Тим більше манить Київ з високими зарплатами. Тваринництво вигідне лише одним – господарство має щодня вільні гроші в касі. Сьогодні завдяки виробництву молока можна більш-менш жити. Одначе, як і в усьому АПК, без державної підтримки тут не обійтися. Якщо вже збувати свою продукцію за безцінь, слід мати певні державні дотації. Всі це розуміють, а цінової політики не змінюють. Вирощену продукцію селяни так само реалізують за мізерними цінами. Вартість однієї тонни молока – 2,2 тисячі гривень, а вартість тонни дизпалива – понад сім тисяч гривень. Здебільшого в господарствах сільгосптехніка зношена, зростає навантаження на кожну її одиницю, тож вона виходить з ладу доточно. А оброблене так-сяк поле і врожай дасть відповідний. Нема законів, котрі прямо працювали б на сільгоспвиробника, на село. Відсоткові ставки кредитів надто високі. Механізм застави не вивчений для підприємств, які є орендарями цілісного майнового комплексу. Тож узяти кредит під таке майно неможливо.

– **Державна підтримка... Сьогодні майже в усіх регіонах скаржаться на її слабкість.**

– Ціни на пальне зросли вдвічі. А чому не виділяється пальне за пільговими цінами тим підприємствам, які обробляють понад одну тисячу гектарів землі? Якщо молоко купувати по 2,2 тисячі гривень за тонну, чому б не дати і пальне за такою ціною? Звісно, держава допомагає селу в питаннях

надання дотацій, компенсацій за придбане насіння, техніку, закупівлю худоби. Основна мета держави – це відсутність на місцях бюджетного боргу. Це справедливо, але давайте, зрештою, враховувати проблеми села за кінцевими результатами, а не заганяти господарників у глухий кут. У ході реформування останнім часом зникла найважливіша ланка зв'язку між виробником та споживачем. Стабілізувати ситуацію слід через створення оптового ринку. Проблеми села, і ми це відчули на власній шкірі, не надто хвилювали державу останніми роками. Якщо нині докорінно не змінити ситуації, то через кілька років справді наші діти забудуть смак коров'ячого молока, а питимуть пальмове молоко! А тому я за те, щоб законодавець якнайшвидше розглянув та прийняв низку законів, скерованих на розвиток села. Треба вирішувати питання довгострокового кредитування, розширювати державні програми селекції рослинництва, тваринництва, меліорації земель, щоб держава контролювала відносини між промисловістю та землеробами.

– **Володимире Миколайовичу, криза не оминула і промислові підприємства, чи не так?**

– Усі, з ким працюю, знають: я забороняю вживати це слово. А кризу розглядаю з позитивного боку. Для мене це означає процес певного перерозподілу, природне явище. Слабкі випадають, сильні стають сильнішими. Все дуже просто. Тепер про роботу промисловості. Ця галузь поволи, але впевнено оговтується. У Баришівському районі таких підприємств небагато, але вони є. Деякі вже працюють на повну потужність. До речі, нещодавно ми розпочали переговори із закордонними підприємцями, які зголосилися збудувати в нашому регіоні завод штучних лікарських препаратів. І якщо таке підприємство, дай Боже, з'явиться, відповідно краще розвиватиметься соціальна інфраструктура, а отже, у нас з'являться нові робочі місця. І тисячам людей не треба буде їздити на роботу до столиці. Уявіть, скільки часу вони зекономлять для себе, якщо перестануть бути пасажирями. А гідні заробітки і все, для чого взагалі потрібні гроші, матимуть удома, в районі. Отакі ідеї і плани на майбутнє.

Із гостем розмовляла Віра ТКАЧЕНКО.